

WODANSDAGEN

Onverhuld door omschrijving, onverbloemd door schaamte, onbelast door goede smaak en onomwonden door uitweiding vertel ik u het verhaal van de man met de vossenrode toiletborstelbaard en de vrouw met de parelgrijze watervalharen, bewoners van een villa in bruidstaartstijl, op wodansdagen het toneel van onbeschrijfelijke taferelen. Ik moet hierbij een beroep doen op zowel mijn eigen woordvindrijkheid als taaleksterschap om de juiste woorden te vinden en die daarna in de correcte verhoudingen en in de gepaste rangordes onder te brengen. Het spijt me bijvoorbeeld al dat ik eerst de man vermeldde. Of moet ik hier schrijven: niet eerst de vrouw? Een oude kwaal. Andersom zou ook kunnen duiden op uitsloverij. Of politiek-seksuele correctheid. Woorden schieten dus vaak te kort. Of voorbij.

In tegenstelling tot veel bruidstaartvilla's die in de interbellumjaren van de vorige eeuw verrezen, staat Malgré Tout er heden ten dage (de 21ste eeuw wordt binnenkort meerderjarig) nog monter en smakelijk bij, niet aangetast door het wegsmelten van familiefortuintjes of de terreur van hedendaags design. Geen brokkelgebit van stenen, roze schilfers of grasbehaarde tuinpaden te bespeuren, waar filmregisseurs en whodunitschrijvers zo verlekkerd op zijn. Het glazuur lijkt niet aangetast door benzinedampen, zure regen, zilte zeewinden of fijn stof. Moderne materialen met ingebouwde korte levensduur komen hier niet voor.

Heeft het woeden van de wereld geen invloed op het gezicht van villa Malgré Tout, dan zorgen opeenvolgende wodansdagen wel voor hevig gerommel en beduidend hoge scores op diverse schalen in de ingewanden van het pand. De beide bewoners hebben er van die vintage karakterkoppen door gekregen. Tijdloosheid heeft zich meester gemaakt van ze en uit zich in een versteende grimlach die door groeven met eeuwige vergunning gestut wordt, parelgrijs en vossenrood omkranst. Hun beider wallen onder de ogen kunnen als lauwerkransen doorgaan, niet als treurige jaarringen of onverbiddelijke aanslibbing na zoveel steile nachten. Parallel met deze vege lijven vertonen ook de interieurs van de villa sporen van hevig leven, die op niet-wodansdagen als waardige littekens getuigen van dingen en daden waar men van kan dromen. Zo gaan weken, maanden, jaren voorbij.

Hun namen. Men is vaak benieuwd naar namen. Namen zijn bepalend. Namen definiëren. Namen bieden een houvast. Geraldine Roslare, dochter van een Brits militair weerkundige die na de Tweede Wereldoorlog in België bleef hangen. Eric Otonne, beginnend aannemer van bouwwerken, in de zomer van 1970 op Corsica liefdevol weggekaapt door de pas afgestudeerde en gedoctoreerde geologe Geraldine R. Hun liefde voor diepe putten bracht hen samen. Eric volgde Geraldine een jaar later naar Vlaanderen, De Panne, Noordzeekust. Na een half decennium in een appartementenblok dat nog lelijker dan een bankgebouw was, kochten ze villa Françoise, gaven die een grondige facelift met degelijke materialen uit de goede tijden en veranderden de naam in Malgré Tout. Eric bouwde verder de duinen van de Vlaamse Westkust vol; Geraldine begeleidde doctorandi aan de universiteit en gaf er als assistente enkele uren per week college in Aard- en Bevingskunde. Beiden zijn inmiddels van de arbeidsmarkt verdwenen. Een zoon, Frank, verbouwt wijn in Suid-Afrika. Dochter Annick runt met haar man een bungalowpark in Cornwall. Aldus heerst rust in villa Malgré Tout in De Panne, maar niet op wodansdagen.

Het is Béric Bardolijn, vast wekelijks bezoeker aan Malgré Tout en weekenddichter, die het op een nacht voor het eerst over de wodansdagen heeft. Hij verwijst naar Wodan en Odin en poëzie en licht en inzicht en pennen als speren en woordkunst en kennis en magie en raven en wolven in een lange verwarde monoloog, tot witte heks Bartelijne Boens (ook genoemd: Wiccapedia) hem met schrille stem onderbreekt en officieel de wekelijkse bijeenkomsten omdoopt tot wodansdagen door het opeten van een in whisky verzopen spin en daarna als een dronken derwisj met de fles aan de mond Odin te aanroepen (sommigen menen 'Godin' te horen) en rondjes te zwieren tot ze zichzelf met ontblote linkerborst de keuken in katapulteert. Béric en Bartelijne schuiven die ochtend dauwtrappend in de tuin van de villa nog in elkaar, want er is ondertussen al ruzie ontstaan. Ze claimen allebei de naam. Uitwisseling van lichaamssappen bezegelt de dronken verzoening. De wodansdagen, althans de naam, zijn door BBBB bedacht. Iedereen tevreden. Gedaan met Mittwoch of woensdag.

Elke wodansdag valt er iets beleven in villa Malgré Tout, elke week opnieuw. Jezebel Clockwork drinkt per ongeluk een fles aftershave leeg bij een poging tot vuurspuwen. Luitenant Fokschaap scheurt een oude collectie vuistdikke telefoongidsen in tweeën na inname van een halve liter Calvados. Spartakut laat zich als ijslammetje slachten met de nodige hoeveelheid ketchup en het mes op de keel. Lompje Marmani komt op een wodansdag toe in eetbaar ondergoed en chocoladen bovenkleren. Smullen geblazen. Béric Bardolijn brengt zijn litanie van 180 verzen ten gehore, getiteld Doemsdag, en eet daarna de uitgeprinte versie op. Bartelijne Boens maakt netelsoep in een gigantische ketel, kiept die met de hulp van sterke mannen in de badkuip en neemt er onder luid gejuich een bad in. Lazarus vult nog wat bij met zijn eigen vocht, die hij met een sierlijke bocht uit zijn plasser laat stroelen. Op verzoek van Wiccapedia krijgt hij daarna de gevreesde pek-en-verenbehandeling, waarbij hij ook tot aarsbisschop wordt gewijd. Dirkje Dollekervel is maar één wodansdag present. Hij maakt het zo bont dat het zichzelf verder verbiedt. Het heeft met projectielbraken en galopkak te maken. Nee, Dirkje mag niet meer komen, ook al zal hij wellicht zijn mond en kont voorbijpraten over wat er allemaal gebeurt op wodansdagen in villa Malgré Tout. O ja: en ook Geraldine Roslare en Eric Otonne doen hun duit in het zakje. Geraldine roept geregeld de klopgeesten op, waarbij ze hevig hijgend buiten zichzelf treedt, terwijl Eric zich als erotische vampier te goed doet aan menige vrouwenhals. Veronderstel hierbij de hardcore versie van deze brave taferelen.

Maar het einde van de wodansdagen is nabij.

Ranja Wednesday Del Motte, een pseudoniem (alle bezoekers aan Malgré Tout gebruiken op wodansdagen een schuilnaam), glijdt op zo'n nacht in haar geboortepakje in een blauwe wasmand gillend de trap af. Ze dondert in stuitligging vooruit, verrast door zichzelf versnellende snelheid na een abrupte stop onder aan de trap, en belandt met een grote boog en nog hoger gegil tegen een van de feesttafels, waarvan Luitenant Fokschaap inmiddels het kleed in brand heeft gestoken. Ranja, wier blote lijf her en der rijkelijk beschilderd is door de bodypainter Lazarus, vat onmiddellijk vuur. De vlammen likken gretig aan de verf. Diverse pogingen tot blussen ontaarden in nog meer brandjes, verspreid over een van de salons. Een combinatie van grote openstaande ramen, een nachtelijke zomerbries en breed uiteen waaiende gordijnen werkt als brandversneller. Lompje Marmani, Spartakut, Luitenant Fokschaap, Ranja Wednesday Del Motte, Trismarck en Wiccapedia moeten met brandwonden afgevoerd worden. Voor Ranja etc. betekent dit het einde. Ze haalt de spoedeisende af-

deling van het ziekenhuis niet. Vlammeende verf heeft zich diep in haar huid en haar organen een weg gebaad. Trismarck en Wiccapedia zijn hun haren kwijt door het dansen der vurige tongen boven hun hoofd. Lompje Marmani, Spartakut en Luitenant Fokschaap zijn over een beduidende oppervlakte van hun huid in een ernstige graad verbrand. Ze worden naar het brandwondencentrum bij de hoofdstad overgebracht.

Zo worden de wodansdagen bij de bevolking bekend. De vrouw met de parelgrijze watervalharen, Geraldine Roslare, en de man met de vossenrode toiletborstelbaard, Eric Otonne, houden de eer aan zichzelf, verkopen via een bevriend tussenpersoon de bruidstaartvilla Malgré Tout en verhuizen met de stille trom (toevallig op een wodansdag) naar Cornwall.

Echt gebeurd.